

سرانجام دزدی ۱۰۰میلیون دلاری «مرد عنکبوتی»

شاهکارها در سطل آشغال

عکس: Gettyimages

دست نخواهند شد و هیچ مجموعه‌دار قانون‌مداری که این آثار را بشناسد. آنها را نخواهد خرید و حتما گزارش خواهد کرد». در چنین مواقعی معمولا دزدها تلاش می‌کنند با برگرداندن کارها، صاحب مزدگانی بشوند که آن هم بسیار مشکل است. پس از این توضیحات مدیر پاله دو توکیو در پیامی مستقیم به سارقان گفت: «این پنج اثر غیرقابل فروش‌اند، پس دزدان عزیز، شما کله‌پوک هستید. حالا لطفا آثار را بازگردانید»؛ اما سرنوشت دیگری برای این آثار رقم خورده بود.

بیش از یک سال طول کشید تا پلیس توانست هر سه نفری را که در این دزدی دست داشتند، دستگیر کند. دادگاهی در پاریس تشکیل شد تا اتهام تویمیک یا همان مرد عنکبوتی، کوروه، دلال آثار هنری و یوناتان بیرن ساعت‌ساز را بررسی کند؛ اما در این دادگاه تابلوهایی به‌سرقت‌رفته غایب بودند. آن‌طور که از شواهد و اعتراض‌های این افراد برآمده، نقشه اولیه بر این بود که مرد عنکبوتی تنها تابلوی لژِره را بدزدد؛ اما هنگامی که همه آثار را به کوروه نشان می‌دهد، این دلال هنر دستپاچه می‌شود و مطمئن نبود که بتواند همه آنها را بفروشد.

هنگامی که اضطراب کوروه را نگه‌داشتن آثار نزد خودش بالا می‌گیرد، نقاشی‌ها را به دوست ساعت‌سازش بیرن نشان می‌دهد. بیرن می‌گوید اثر مودیلیانی را به قیمت ۸۰ هزار یورو برمی‌دارد و باقی را موقتاً پنهان می‌کند. پلیس در یکی از سطل‌اشغال‌های اطراف موزه موبایلی پیدا می‌کند و از طریق آن به تویمیک مشکوک می‌شود؛ فردی که پیش از آن ۱۴ بار به دزدی محکوم شده است. هم‌زمان مردی بی‌خانمان که شب دزدی اطراف موزه پرسه می‌زده، تویمیک را شناسایی می‌کند. پس از آنکه مأمورها به خانه تویمیک می‌ریزند، تمام وسایلی را پیدا می‌کنند که ممکن است در خانه فردی با لقب مرد عنکبوتی پیدا شود. آیراتمان او بر بود از طباب، دستکش، چکمه و گیره‌های مخصوص صخره‌نوردی. با این مدارک تویمیک به اتهام دزدی اموال فرهنگی دستگیر می‌شود. طولی نمی‌کشد که از طریق او کوروه ۶۱ساله نیز بازداشت می‌شود و مدتی بعد بیرن ساعت‌ساز هم گیر می‌افتد. مرد

جالب است بدانیم پنج سال پیش از این، موزه هنرهای مدرن پاریس در یک برنامه بازسازی گسترده که ۱۵ میلیون یورو خرج برداشت، یک سیستم ضدسرقت جدید نصب کرده بود. تویمیک بعداً به پلیس گفت از اینکه هیچ دزدگیری به کار نیفتاد، شگفت‌زده شده بود. این‌طور به نظر می‌رسد که سیستم دزدگیر موزه هفته‌ها منتظر تعمیر بوده است؛ بنابراین مرد عنکبوتی که خود را یک «دلداده هنر» می‌نامد، پس از آنکه می‌بیند با برداشتن تابلوی لژره هیچ اتفاقی نیفتاد، تصمیم می‌گیرد دوری در موزه بزند.

او در بیشتر گالری‌های موزه گشتی می‌زند و چهار اثر دیگر را هم از سر راهش برمی‌دارد. در میان این آثار، «کوترها با نخودفرنگی» (۱۹۱۱) اثر پابلو پیکاسو به ارزش ۲۳ میلیون یورو، «چوپان» (۱۹۰۵) اثر هارنی ماتیس به ارزش تقریبی ۱۵ میلیون یورو، «درخت زیتون در نزدیکی استاک» (۱۹۰۶) اثر ژرژ براک و اثر «زن با بادیبن» (۱۹۱۹) از آداموند مودیلیانی قرار دارند. نگهبانان موزه تا صبح که موزه برای گشایش آماده می‌شده، بویی از موضوع نبرده بودند. این دزدی واکنش‌های بسیاری را برانگیخت؛ «سازمان ثبت آثار به‌سرقت‌رفته» در لندن با توجه به ارزش آثار دزدیده‌شده، شهرت نام هنرمندان و اعتبار موزه این دزدی را «یکی از بزرگ‌ترین سرقت‌های آثار هنری در تاریخ» نامید. وزیر هنر و فرهنگ فرانسه به اثر روانی این دزدی بر مردم و هنردوستان اشاره کرد و گفت این نقاشی‌ها از مهم‌ترین آثار هنری جهان هستند. در این میان تام مارلو، تاریخ هنرشناس و سرپرست انجمن سلطنتی هنرمندان بریتانیا، سلیقه مرد عنکبوتی را ستود و یادآور شد آثار دزدیده‌شده کار شاخص‌ترین هنرمندان نیمه نخست قرن بیست‌ویکم بوده‌اند و «باید پندیریم که این دزد می‌دانسته چه برمی‌دارد و بسیار خوش سلیقه است»؛

بی‌شک مرد عنکبوتی‌ی از ابتدای طرح‌ریزی تا خود دزدی، مهارتی بی‌نظیر در کارش داشته است؛ اما برداشتن تابلوهای اضافی داستان را پیچیده کرده بود. پس از دزدی، سرپرست ساختمان پاله دو توکیو با اطمینان گفت: «این آثار غیرقابل فروش‌اند. پلیس بین‌الملل از این دزدی آگاه است و این آثار به‌هیچ‌عنوان در بازار قانونی هنر دست به

افرا صفا

داستان دزدی این آثار هنری بی‌شباهت به یکی از ماجراهای شرلوک هولمز نیست، البته شاید بیشتر شبیه یکی از قصه‌های پ‌تومت به‌اش.

پنج اثر هنری بزرگ جهان که قیمتشان حدود صد میلیون دلار تخمین زده می‌شود و در رسانه‌ها از آنها به‌عنوان گنجینه‌ای یاد می‌شود که ارزش‌گذاری آن ناممکن است، در سال ۲۰۱۰ از موزه هنرهای مدرن شهر پاریس دزدیده شدند. این دزد که شبانه وارد موزه شده بود، آثاری بسیار مهم از پیکاسو، لژره، براک، ماتیس و مودیلیانی را به‌دقت از درون قابشان برداشت، بدون آنکه دوربین‌های مداربسته یا نگهبانان خواب‌آلوده موزه، روحشان خبردار شود. برتان دالائونه، شهردار وقت پاریس، این دزدی را «تعرضی نپذیرفتمی به میراث فرهنگی جهانی شهر پاریس» خواند. در ماهی که گذشت، شش سال پس از این اتفاق، دزدی که به «مرد عنکبوتی» مشهور است و دو همدستش در دادگاه حاضر شدند. ماجرا از ۲۰ماه می‌سال ۲۰۱۰ ساعت سه بامداد آغاز شد. مردی ۴۲ساله به نام ورن تویمیک، پیچ‌ومهره‌های قاب پنجره‌ای در ساختمان پاله دو توکیو را شل کرد و وارد ساختمان شد. پاله دو توکیو بزرگ‌ترین فضای شهر پاریس برای نمایش آثار هنر معاصر است و در کنار رود سن قرار گرفته و از برج ایفل هم دور نیست. این ساختمان موزه هنرهای مدرن شهر پاریس را در خود جای داده است. هدف اصلی تویمیک که مهارت‌های اکروباتیکیش در دزدی‌های بی‌شمار برای او لقب «مرد عنکبوتی» را به ارمغان آورده بود، در این موزه قرار داشت. او دنبال تابلویی ۱۹۲۲ از نقاش مشهور فرناند لژه که نام «طبیعت بی‌جان با شمع‌دان بود». نقشه ابتدایی این بود که تابلوی لژره را بردارد و به ژان میشل کوروه، دلال اشیا آنتیک، بفروشد. کوروه قول ۴۰ هزار یورو را در ازای تابلو به مرد عنکبوتی داده بود.

نمایشگاه انفرادی عکس‌های هنرمند ایرانی- فرانسوی در «راه ابریشم»

ایزابل اشراقی «ریشه‌های من» را به نمایش در آورد

● **شرق:** ایزابل اشراقی، هنرمند ایرانی- فرانسوی، قرار است عکس‌های

خود از زادگاهش را به عنوان «ریشه‌های من» در گالری راه ابریشم به نمایش

درآورد. ایزابل اشراقی متولد سال ۱۳۴۳ اصفهان از مادری فرانسوی و پدری

ایرانی است. او سال ۱۳۷۵ به زادگاهش که در سه‌سالگی ترک کرده بود

بازمی‌گردد. از زمان نخستین بازگشت، از زندگی روزانه زنان اصفهان عکاسی

می‌کند، با هدف به‌نمایش‌گذاشتن آنچه که خودش می‌توانست باشد. ایزابل

اشراقی سفرهای زیادی به ایران کرده و این رویکرد پیشرفت‌گرا همواره از راه

لنز دوربین عکاسی‌اش، به او اجازه می‌دهد با دیگران آخت بگیرد و با جامعه

سازگار شود. او گرایش دارد کارش را با حساسیتی که خاص خودش است

دنبال کند. ایزابل اشراقی در طول بیش از ۲۰ سال، گزارش‌های پرشماری را

برای مطبوعات فرانسوی و بین‌المللی انجام داده و در نمایشگاه‌های بسیاری،

از جمله فرانسه، آلمان، هلند، ایتالیا، مراکش، بنگلادش و… شرکت داشته

است.او برنده جایزه «دکاک» نقد عکاسی در سال ۱۳۷۷، برنده برنامه پژوهش

و آفرینش «Villa Médicis Hors les Murs» در سال ۱۳۷۹، برنده برنامه

استقبال جهانی از یک ایده انقلابی در معماری

خبری غیرمعماری اعم از CNET،Slate، Yahoo،CNBC هم منتشر شد و از آن پس کمتر پایگاه و رسانه خبری بود که این تصاویر را بازنشر نداده باشد. اما مهم‌تر از همه این استقبال تا آنجا پیش رفته که برای این پروژه و ایده‌پردازی انقلابی که انتظار

نمی‌رفت به این زودی‌ها صورت عملی به خود بگیرد، چند سرمایه‌گذار اعلام تمایل کرده‌اند. طراحان این ایده معتقدند زمان نشان خواهد داد که ساخت‌وسازهایی شبیه به این پروژه و سازه‌هایی روی لبه صخره بهترین راه‌حل برای زمانی است که فضایی وجود ندارد و زمین از ساخت‌وساز اشباع شده است.

یک ایده جسورانه معماری که سال گذشته میلادی مطرح شده بود حالا بعد از گذشت چند ماه مورد استقبال جهانی قرار گرفته است. به گزارش هنرآنلاین وقتی در ماه جولای سال گذشته میلادی اولین تصاویر از ایده معماری خانه‌ای بر لبه صخره‌ها

«CASA Brutale» از سوی شرکت معماری «OPA» منتشر شد، انتظار می‌رفت که به موضوع محبوبی در میان رسانه‌ها تبدیل شود، اما در آن زمان این تصاویر مورد توجه تعداد کمی از آنها قرار گرفت. اما اتفاقی که بعد از آن افتاد و باعث حیرت شد، این بود که در هفته‌های اخیر این پروژه از سوی گروهی از رسانه‌های

هنر

شنبه • ۲۰ اردیبهشت ۱۳۹۶ • سال چهاردهم • شماره ۲۸۴۵ • ۹

شرق روزنامه

تماشا خانه

درباره نمایشی که دردهای واقعی را تصویر کرد
فاطمه، تو کی مردی؟

شervازاد همتی

بهار ۹۴، تو کوچه یخ زدم...

صحنه تارک است و نور کم‌سویی از انتها به چشم می‌خورد. پیرزنی با صورتی تیره آهنگی جنوبی را بلند می‌خواند. روبه‌رویش دختر جوانش نشسته است؛ دختری که با «یوما»، همان مادر جنوبی‌اش حالا در «شلتنر» زندگی می‌کند. شلتز یعنی پانگاه، واژه آشنای همه کارتن‌خواب‌های سطح شهر. آنها به گرم‌خانه‌های شهرداری شلتز می‌گویند؛ جایی که سقفی است برای آنکه شب‌ها از بلوار وسط اتوبان همت، از کوچه‌پس‌کوچه‌های دروازه‌غار و عودلاجان و پارک حقانی و انبار کندم و لب خط و محله طیب و هزار جای دیگر، روی تخت‌های غمگینش بخزی و شب را روز کنی. شلتز رویلگر داستان تلخ زنان رنجور خیابان است. آنهایی که از گرهِ‌های زندگی‌شان متفاوت است، بازی‌های زندگی هم برایشان متفاوت رقم می‌خورد و البته واکنش آنها هم به اتفاقات زندگی عادی رقم نمی‌خورد. بسیاری از آنها هیچ‌وقت زندگی عادی نداشته‌اند تا بتوانند در شرایط غیرعادی تصمیم منطقی بگیرند. امین میری، کارگردانی که دغدغه‌های اجتماعی او همیشه پررنگ است و از عرصه تئاتر برای بیان دغدغه‌ها و فریادهای اعتراضی‌اش استفاده می‌کند، این‌بار پس از یک پژوهش و سلسله مصاحبه از زانانی که کارتن‌خوابی را تجربه کرده‌اند در گرم‌خانه‌ها هم روزگار گذرانده‌اند، تئاتر مستند شلتز را روی صحنه برده است. میری، ارتباطی مداوم با زنان محکوم به اعدام و کارتن‌خواب‌ها دارد. دغدغه او به‌عنوان یک هنرمند اجتماعی، این‌بار روی صحنه تئاتر، نمایشی تکان‌دهنده را رقم زده است؛ داستانی که برش‌های زندگی زنان کارتن‌خواب را به خوبی تصویر کند. داستان همه آنها شبیه هم است، سرنوشتشان هم شبیه هم و مرگشان هم تکراری رقم می‌خورد. آنها به این زندگی، ناخواسته عادت کرده‌اند، شیوه زندگی در خیابان، زنان را شکل دیگری می‌کند، احساسات آنها را تغییر می‌دهد و خواسته‌هایشان را به ابتدایی‌ترین حقوق انسانی‌شان مثل داشتن شناسنامه تقلیل می‌دهد. آنها در خیابان می‌خورند و می‌خوانند و زندگی می‌کنند و حتی عاشق می‌شوند، نطفه فرزندانشان در کوچه‌پس‌کوچه‌های شهر بسته می‌شود و سهمشان از کودکانشان تنها ۹ ماه برادری است. آنها به‌واسطه جبر نوع زندگی‌ای که به‌ناچار انتخاب کرده‌اند، کودکانشان را یا می‌فروشند یا تحویل بهزیشتی می‌دهند. بعد از مدتی حتی احساساتشان نیز دگرگون می‌شود و تو در دوساعتی که پشت میز امین میری در نمایش شلتز نشسته بودی و با او پرورنده زنان را ورق می‌زدی، همه این قصه‌ها را از بر می‌شدی. بازی‌های مستقل و درعین‌حال درهم‌تنیده آخرین اثر امین میری، در عین داشتن روایتی واحد و مستقل، تصویری واقعی و اندوه‌بار از زندگی زنان کارتن‌خواب را ارائه می‌کند. مخاطب این نمایش پایه‌پای شخصیت‌های نمایش، تزلزل نشئت‌گرفته از اعتیاد را به چشم می‌بیند و این نشان‌دهنده فهم عمیق کارگردان از داستانی است که روایت می‌کند. شلتز پرداختی متفاوت از روایات شکل‌گرفته زانانی است که گاهی صدای مستندشان را در نمایش می‌شنویم؛ داستانی شوک‌آور به زندگی آنها که زنگ دردآورش همیشه یک شکل است. انتخاب هوشمندانه نابازگشایی که زندگی خود را روایت می‌کنند و از زنان کارتن‌خواب هستند، از هوشمندانه‌ترین اتفاقات این نمایش است. بازی‌های باورپذیر از زندگی زانانی که خودشان را روایت می‌کنند را روی صحنه نمایش شلتز دیدیم و در این روایت درد‌آور همراه گروه «احساس آبی». شیدیم. شلتز یک برش از زندگی پر از حسرت زانانی است که با ترس از کنارشان رد می‌شویم، اما هیچ‌وقت به ترس‌هایشان از زندگی حتی لحظه‌ای هم فکر نکردیم.

صداهای نواها

آریا عظیمی‌نژاد:

نامزدها از قطعه «آمده‌ام» استفاده نکنند

آهنگ‌ساز نام‌آشنای سینما و تلویزیون خواستار عدم استفاده تبلیغاتی از قطعه «آمده‌ام» از سویی نامزدهای انتخابات ریاست‌جمهوری شد. آریا عظیمی‌نژاد، آهنگ‌ساز و تنظیم‌کننده موسیقی، در صفحه شخصی اینستاگرام خود در پیامی، از تمامی کاندیدهای دوازدهمین دوره انتخابات ریاست‌جمهوری درخواست کرد از قطعه «آمده‌ام» که ساخته این آهنگ‌ساز است و در رثای امام رضاع) ساخته شده، استفاده تبلیغاتی نکنند. او در اینستاگرام خود نوشته است: «دوستانه از همه کاندیداهایی که قصد استفاده از قطعه «آمده‌ام» در مدح امام هشتم و با صدای استاد کریمخانی و آهنگ‌سازی این بنده حقیر را دارند درخواست می‌کنم، اجازه بدهند حس و تمایل درونی ما در مقام خالقان اثر و مردم به‌عنوان مخاطبان، همان حس درددل و قربت با امامشان باشد و آن را با فضای سیاست آغشته نکنند. بنده به‌عنوان دارنده حقوق مادی و معنوی این اثر خود را ملزم به تذکر و گوشزد در این رابطه دانستم. به امید تحقق همه وعده‌ها و شعارهای کلامی». آریا عظیمی‌نژاد، ساخت قطعات فیلم‌ها و سریال‌هایی همچون «میم مثل مادر»، «او یک فرشته بود» و «طلا و مس» را در کارنامه خود دارد.

اجرای ۳ نمایش ایرانی در جشنواره بیروت

شرق: گروه تئاتر «ماها» سه نمایش «دمنوش»، «زورخانه» و «شکرپاره» را در فستیوال «بایپاد» بیروت روی صحنه می‌برد. نمایش «دمنوش» از سینا صابری در تاریخ سوم اردیبهشت ۹۶ در فستیوال «بایپاد» در بیروت روی صحنه خواهد رفت. این اثر دغدغه‌ای فرهنگی- اجتماعی برای معرفی بخشی از شیرینی کهن این مرزوبوم به جهانیان را دارد. دمنوش پیش‌ازاین در اتریش و آلمان هم اجرا شده است. اجرای دیگر این گروه با عنوان «زورخانه» و با کارگردانی مصطفی شب‌خوان در تاریخ سوم اردیبهشت ۹۶ در فستیوال «بایپاد» اجرا می‌شود. دغدغه این اثر، جست‌وجوی بدن و حرکت در ورزشی کهن و آیینی است. شب‌خوان در این پروژه به معرفی پهلوان، زورخانه و وسایلی که در آن وجود دارد می‌پردازد.

اما هنگامی که دادگاه از بیرن ساعت‌ساز می‌خواهد که تابلوها را پس دهد او ادعا می‌کند پس از آنکه خبر دستگیری او نفر دیگر را می‌شنود دستپاچه شده، به بانک می‌رود و تابلوی مودیلیانی را که در آنجا امانت گذاشته بوده پس می‌گیرد و نابود می‌کند. بعد از آن هم باقی آثار را از ترس در سطل آشغال شهرداری می‌ریزد. او این کار را «بزرگ‌ترین اشتباه زندگی‌اش» خواند. نفتنها دادگاه، بلکه دو شریک جرم بیرن هم به درستی این ادعا شک کردند، اما پلیس بارها خانه و محل کار او را بازرسی کرده و چیزی نیافت. در دادگاه مرد عنکبوتی آثار ازدست‌رفته را مال خود خواند و بیرن را تهدید کرد که از او به دلیل نابودکردن اموال شخصی‌اش شکایت خواهد کرد. قاضی این دادگاه، پیمان ژاله-مرزبان، از این اظهارات به خشم آمد و تویمیک را به بی‌احترامی به اموال عمومی محکوم کرد. او ارزش آثار دزدیده‌شده را بسیار بالاتر از ارزش‌گذاری قیمتی آنها دانست و صدمه وارده‌شده را جبران‌ناپذیر خواند. قاضی با تأکید بر اینکه هیچ پشیمانی و تلاشی برای همکاری از سوی بیرن دیده نشده است او را به شش سال زندان و پرداخت ۱۵۰ هزار یورو جریمه محکوم کرد. با اینکه وکیل بیرن این حکم را سنگین می‌خواند محکومیت این ساعت‌ساز از دو نفر دیگر کمتر است. کوروه که با سفارش دزدی اثر فرناند لژره سرانجام جرقه نخستین این ماجرا را زده بود به هفت سال زندان و ۱۵۰ هزار یورو جریمه و مرد عنکبوتی به گذراندن ۱۰ سال زندان و پرداخت ۲۰۰ هزار یورو محکوم شد. پیش‌بینی می‌شود هیچ‌کدام از این افراد نتوانند جریمه مشخص‌شده را پرداخت کنند.

پس از این اتفاق ۱۴ موزه فرانسه گام‌هایی برای به‌روزرکردن سیستم حفاظتی خود برداشته‌اند. اینترپل و پلیس فرانسه هنوز در جست‌وجوی آثار دزدیده‌شده هستند. هیچ‌کدام از آثار تا به حال پیدا نشده‌اند.

شرق: نمایش «سفر به آیین‌های

ایران‌زمین» ویژه بانوان به طراحی و

سرپرستی لیلا عظیم‌پور، پنجشنبه،

۳۱ فروردین در فرهنگ‌سرای نیاوران

روى صحنه خواهد رفت. نمایش

«سفر به آیین‌های ایران‌زمین»

در قالب نمایش آیینی و با هدف

گسترش و معرفی آیین‌ها و فرهنگ

اقوام ایرانی اجرا خواهد شد. در

این نمایش دختری از دنیای مدرن

سفری را به دنیای کهن آغاز می‌کند.

وی در این سفر با زوایای گوناگون و

پنهان فرهنگ غنی، آداب و رسوم،

آیین‌ها و پوشش زیبای اقوام مختلف

ایران‌زمین آشنا و شیفته آنها می‌شود.

در این نمایش بر حفظ اصالت ایرانی

از سویی جوانانسی که با جنبه‌های

گوناگون و گاهی فراموش‌شده

فرهنگ ایرانی روبه‌رو نشده‌اند تأکید

می‌شود. نقش‌آفرینان این برنامه

عبارت‌اند از: شقایق صمدی، سیده

سهرابی، فائزه احدی، سارا محمدپور،

مهسا معارفوند، مانده قنبری، لیلا

گنج‌خانی، آتنا کریمی، میترا کیارشی،

سارا طهماسبی، بیتا یعقوبی‌راد،

کیانا کریمی، ستاره دهقانی، مهلا

منظور از مترپال چوب برای

ساخت آن استفاده شده است.

برنامه‌ریزی به‌گونه‌ای بوده که

و تمام سفرهایم با هدف عکاسی انجام می‌شود. در هر سفر بیشتر از سفر قبلی احساس ایرانی‌بودن می‌کردم.از ابتدای ورود به سرزمینی که در آن ریشه داشتم، زن‌های اصفهان الکوی من بودند. می‌خوامستم بدانم اگر در ایران بزرگ شده بودم به کدام زن شباهت داشتم.با دیدن زندگی روزمره آنها متوجه شدم که زن‌بودن، مادربودن، زن خانه‌دار، زن شاغل و زن شهروندبودن چه معنایی دارد. این لحظاتی را که در عکس‌هایم به اشتراک گذاشته‌ام، گوشه‌هایی از زندگی است که از خاطرات تصویری حافظه‌ام پاک شده بود و در این سال‌ها دوباره بازسازی کرده‌ام. اکنون پس از گذشت ۲۰ سال می‌توانم بگویم که هویت ایرانی و همچنین هویت اصفهانی خودم را پیدا کرده‌ام. هویت فرانسوی‌ام را از یاد نمی‌برم، چون همیشه بوده و هست و نیازی نیست که به جست‌وجوی آن برایم. این نیمه فرانسوی‌ام همیشه بی‌وقفه به نیمه ایرانی‌ام می‌نگرد و برعکس».این نمایشگاه، جمعه، اول اردیبهشت افتتاح شد و تا ۱۸ اردیبهشت در بلوار کشاورز، بین وصال و قدس، شماره ۲۱۰، طبقه چهارم ادامه دارد.

«کنگوکوما» طراح موزه هنر مدرن در ترکیه

نقطه عطف فرهنگی جدیدی در منطقه خواهد شد. گفتنی است که طراحی‌پروژه از معماری بومی برخوردار بوده و به این منظور از مترپال چوب برای ساخت آن استفاده شده است. برنامه‌ریزی به‌گونه‌ای بوده که در نمایشگاه داخلی، مجموعه هنری خصوصی مالک موزه برگزار شود که این برنامه فرصتی مناسب برای نصب و ارائه آثار هنری به‌شمار می‌رود. دهلیز مرکزی مجموعه دارای سیرکولاسیون مناسبی به دیگر سطوح و سالن‌هاست که نورگیر بزرگی در هسته آن برای این فضا در نظر گرفته شده و نور طبیعی به داخل سالن دعوت می‌شود.

معمار مطرح ژاپنی، موزه هنر مدرن یکی از شهرهای ترکیه را طراحی کرد. به گزارش هنرآنلاین، کنگوکوما و همکارانش به‌تازگی موزه هنر مدرن در ترکیه را طراحی کرده‌اند که بیشتر برای جمعیت جوان و ترویج هنر در میان مخاطبان جوان و مردم محلی بوده است.ساختار کلی مجموعه به صورت پاکس‌های آنباشته‌شده روی هم بوده که موجب فراهم‌آوردن فضاهای نمایشگاهی با مقیاس مختلف در داخل و خارج شده است.

درواقع موقعیت قرارگیری این موزه در شهرستان اسکی شهر ترکیه برنامه‌ریزی شده که تبدیل به